

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE JUISTE VERHOUDING

Wie geregeld de internationale tandheelkundige literatuur volgt, zal hebben opgemerkt, dat in de laatste jaren voortdurend aandacht wordt gewijd aan de economische zijde van het tandheelkundig beroep, zoowel wat betreft het zuiver economische deel, het boekhouding- en honorariumsysteem en alles wat daarmee verband houdt, als het aanschaffen van installatie en instrumentarium.

Eenerzijds vind men dan de meening gepropageerd, dat de doorsnee tandarts het zakelijke gedeelte van zijn beroep op ontoelaatbare wijze verwaarloost en door het volgen van cursussen hierin behoort te voorzien en tevens dat wat zijn benodigdheden betreft het beste en het duurste nog ternauwernood goed genoeg is, wil hij succes hebben in zijn praktijk; anderzijds hoort men schampere opmerkingen over het aanvaarden van zakenmethodes en het slachtoffer worden van de lagen en listen van fabrikanten en depôts.

Het wil ons voorkomen dat zoowel het een als het ander overdreven is en dat — als gewoonlijk — ook hier de waarheid in het midden ligt, waarbij wij voor ditmaal in het bijzonder op het oog hebben de kwestie der tandheelkundige installatie en instrumenten.

Het verwijt wordt gehoord, dat de uitgebreide en fraaie exposities van tandheelkundige benodigdheden, die tegenwoordig aan jaarvergaderingen en congressen annex zijn, vooral bedoeld zijn om de fabrikanten aan een grooten afzet te helpen en dat een belangrijk deel van al dit fraais zonder schade gemist zou kunnen worden.

Voorts werd onlangs op een vergadering opgemerkt, dat

de materialen die worden afgeleverd (o. a. vulmaterialen) lang niet altijd de eigenschappen bezitten die in den prospectus worden aangegeven en dat het tijd wordt dat de tandarts niet langer van dit fabrikaat afhankelijk is, doch zelf in deze zijn eischen stelt.

Wij meenen dat deze verwijten onbillijk zijn en zouden willen vragen: à qui la faute?

Is er iemand, die geloofst dat een fabrikant puur voor zijn genoegen een aantal nieuwe instrumenten in den handel brengt, zonder dat hij overtuigd is, dat hij daarmede de professie (en daardoor ook zichzelf) een dienst bewijst?

En zou er iemand zijn, die zou willen ontkennen, dat een niet onbelangrijk deel van den technischen vooruitgang der laatste decennia mede een gevolg is van de samenwerking van tandarts en fabrikant, waaraan wij de zooveel verbeterde instrumenten en materialen te danken hebben?

Geheel iets anders is, dat men zich bij het bezoek aan tentoonstellingen afvraagt of nu werkelijk deze ontzagwekkende verscheidenheid nuttig en noodig is, maar aan wie is de taak om te trachten hier wat standaardiseering toe te pssen? Is dit niet een ernstige opgave voor de tandartsen en voor het onderwijs?

Wat weet de student met zijn beperkt instrumentarium en de eenvoudige hulpmiddelen, die hem op de meeste klinieken ten dienste staan, van hetgeen hij in de praktijk nu werkelijk noodig heeft?

Wordt hem dit bij zijn opleiding voldoende bijgebracht of kan hij in de literatuur zich hierover voldoende oriënteren? En zou het ook niet gevaarlijk zijn, wanneer hem dit te nadrukkelijk werd medegedeeld met het oog op eventuele eenzijdige subjectiviteit van dien leermeester?

Wij gelooven dat zoolang deze vragen gesteld kunnen worden, de fabrikanten en de depots aanvullen, wat van de zijde der tandartsen en van het onderwijs nog niet kan worden gegeven, maar meenen ook, dat het tijd wordt, om te trachten hierin verandering te brengen.

Momenteel brengt de fabrikant datgene in den handel, wat een tandarts hem als een verbetering (dus ook als winst-object) suggereert en voor de toekomst zou het uitermate gewenscht zijn, wanneer de fabrikant zich ook nog eens zou kunnen wenden tot voor dit doel ingestelde commissies van ter zake kundigen.

Met name voor de door ons gebruikte materialen zou een schifting zonder twijfel een belangrijk voordeel opleveren voor alle partijen: fabrikanten, depots, tandartsen en — last not least — patiënten!

Zoolang dit nog niet mogelijk is, lijkt de eenige verbetering, die onmiddellijk kan worden toegepast, dat men althans signaleert, *die* producten, waarvan gebleken is, dat zij òf schadelijk zijn, òf niet bevatten wat vermeld wordt.

Niet alleen dat dit een waarschuwing zal zijn voor den verbruiker, maar tevens — zij het dan ook op andere wijze — voor den fabrikant, wiens goede naam hiermede gemoeid is en die dus dubbel voorzichtig zal worden.

Wie in dit opzicht gemotiveerde mededeelingen heeft te doen, bewijst zijn collega's een dienst en kan van de kolommen van dit tijdschrift vrijelijk gebruik maken!

N.